Master's Office, Cape Town, December. 11, 1834.

EDICT.

THE Next of Kin and Creditors of *Johannes Stephanus Joubert*, Jacobus Son, late of the District of Swellendam, deceased, are required to take Notice, that the said *Johannes Stephanus Joubert*, Jacobus Son, died intestate, and that a Meeting of the Next of Kin and Creditors of the Deceased, *and all others whom these Presents may concern*, will be held before the Resident Magistrate, at his Office, Swellendam, on Thursday, the 22d of January next, at 10 o'Clock in the Forenoon precisely: and all such Persons as aforesaid are hereby required to attend at the place and time aforesaid; then and there to see some Person or Persons selected by such Magistrate, for approval by the Master of the Supreme Court, as fit and proper to be by the said Master appointed Executor or Executors Dative to the Estate of such deceased Person as aforesaid, and Tutor or Tutors Dative of the minor Heirs of the Deceased.

CLERKE BURTON, Master of the Supreme Court.

Master's Office, Cape Town, December 11, 1834.

In the Estate of the late SARA DELPORT, *Widow of* JOHANNES VAN DER WESTHUYSEN, *administered by the late Orphan Chamber.*

EDICT.

THE Next of Kin and Creditors of *Sara Delport*, Widow of *Johannes van der Westhuyzen*; late of the District of George, deceased, are required to take Notice, that a Meeting of the Next of Kin and Creditors of the Deceased, *and all others whom these presents may concern*, will be held before the Resident Magistrate at his Office, George Town, on Saturday, the 24th of January next, at 10 o'clock in the Forenoon precisely: and all such Persons as aforesaid are hereby required to attend at the place and time aforesaid; then and there to see some Person or Persons selected by such Magistrate, for approval by the Master of the Supreme Court, as fit and proper to be by the said Master appointed Executor or Executors Dative to the Estate of such deceased Person as aforesaid, and Tutor or Tutors Dative of the minor Heirs of the deceased

CLERKE BURTON, Master of the Supreme Court.

In the Supreme Court of the Colony of the Cape of Good Hope.

Cape Town, Monday, the first day of December, 1834.

MARIA JACOBA GOBRECHTS, Widow of the late PIETER BENJAMIN WIESE, (by her Curator *ad litem* Mr. Adv. CLOETE,)

and

NICOLAAS JACOBUS LOTZ and PIETER BENJAMIN WIESE, her Curators, and ANDRIES, JAN, and TOBIAS WIESE, her nearest Relatives.

UPON reading the Report of the Master, bearing even date herewith, and upon hearing Mr. Advocate CLOETE, the Curator *ad litem* for and on behalf of the said Widow WIESE:

It is ordered and adjudged by the Court, that the said Report of the Master do stand ratified and confirmed, and that the said *Maria Jacoba Gobrechts*, Widow of the late *Pieter Benjamin Wiese*, be deemed and declared to be of sufficient sound mind and judgment to regulate the administration of her own property;—and that the Curators aforesaid be released from their said trust accordingly.

By the Court, T. H. BOWLES, Registrar.

FRESH GENUINE HALLISH MEDICINES.

Notice,

MR. CARL FRIEDRICH JURITZ, Apothecary, in Cape Town, is hereby, by and with the approbation of the Supreme Directory of the Frankish Institution for Orphans at Halle, appointed our Sole Commissioner at the Cape of Good Hope, so that from the date hereof our Hallish Medicines will be sent direct from our Orphan House to that Gentleman only, and to no other person residing at the Cape of Good Hope.

For the better security of the purchasers of said Medicines, we have requested Mr. CARL FRIEDRICH JURITZ to cause his Seal to be affixed to the Medicines, received by him, from us, and we can therefore recommend all such Medicines, on which our and his Seal is found, as Genuine Hallish Orphan House Medicines.

Halle, the 20th June 1834.

The Medical Committee of the Hallish Orphan House.

(L. S.) (Signed) DR. C. W. S. v. MADAI.

That Doctor v. MADAI, as Director of the Hallish Orphan House Medical Committee, is authorized to give the above Notice, and that I, as Director of the Frankish Orphan House Institution, concur therewith, I hereby affirm.

Halle, 20th June 1834.

(L. S.) (Signed) DR. HERMAN NIEMEYER.

With reference to the above Notice, I hereby inform the Public that the first consignment of fresh Hallish Medicines has been already received, and unpacked, by the Hambro Ship *Die Aufgehende Sonne*, while henceforth regular consignments will be made three or four times in a year to the Cape. These Medicines will at first be vended only in Cape Town, in my Dispensary No. 28, Burg-street, next to the Wesley Chapel, at the most moderate prices, and are conformably to the wishes of the Directory of the Hallish Orphan House, stamped with my Seal and Signature, which is the chief and securest mark of its being genuine.

(For the prices of the medicines see the Dutch.)

C. F. JURITZ.

Cape Town, 15th December 1334.

The Undersigned further begs to inform the Gentlemen of the Medical Profession, that he has received fresh Narcotic Extracts of Aconitum, Belladonna, Hyoscyami, &c. and their Herbs, together with Cicuta viros, Conium macul, Gratiol, and also, Morphium pur:, Strychn: nitr:, Emetin, Piperin, Veratrin, Kreosot, and Eupion, &c. &c.

C. F. JURITZ.

☞ Fresh and superior Selter water by the dozen and single can, Lemon Syrup, Soda and Seidlitz Powders, of the best quality, may be had, always fresh.

FOR SALE.

THE Undersigned, in consequence of his advanced age and bodily disease, intending to concentrate his affairs, offers for Private Sale his three Houses, all situate in Long-street, one of which is provided with a Garden, having an entrance in Keerom-street; or, his three Houses situate in Loop- and Wale-streets, with a Store.—The same can be daily viewed and the Conditions of Sale ascertained at the Owners.

G. CROEZER.

WANTED.

A [illegible] of good conduct, who understands plain Cook-[illegible]. Apply at No. [illegible], Church-street.

Public Sale,

Without the least Reserve, at Eerste River.

THE Undersigned will hold a Public Sale, on MONDAY and TUESDAY, the 5th and 6th January, 1835, at the Place *Vergenoegd*, situate at Eerste River, in this District, of part of the Estate of the late J. C. FAURE, Sen., Esq., consisting of—

IMPLEMENTS OF HUSBANDRY;

A new Bullock Wagon, a 3-leaguer Wagon, two ordinary ditto, a Dray, a covered Wagon, a new covered Cart, two other Carts, Leathers, Yokes and Ropes, Ploughs, Harrows; Bellows, Anvils, and other Smiths' Tools; a Winnow-ing Machine, Muid and Chaff Sacks.

CELLAR UTENSILS.

8 good Stuckvats, containing six leaguers Liquid; 10 ditto in sorts; Teak-wood Tubs; Leaguers, half ditto, Pipes, quarter ditto, Aums, half ditto; 80 leaguers of Wine, from one to five years old, and which can be recommended as being of a good quality; 2 Brandy Stills, Cocks, &c. &c.

HOUSEHOLD FURNITURE.

Tables, Chairs, Bedsteads (with and without Curtains), Stretchers, Mirrors, feather Beds, Mattresses, Wardrobes, Pictures, Cooking Utensils, a Dutch Eight-day Clock, a Barometer; Glass and Eartheware, Teak-wood Churns, Milk Pails, &c. &c.

DRAUGHT AND BREEDING CATTLE.

150 Draught Oxen, of a Bastard European Breed, 180 Bastard European Breeding Cattle, and Cows in Milk, with Calves, well worthy the attention of the Public, a thorough-bred Bull, bred from a Friesland Cow, at the Place of Mr. MELIX, a thorough-bred Dutch Cow in Calf, by the thorough-bred Bull *Jury*; Sheep and Goats; a span of Wagon Horses, saddle Horses, sixty Mares, Colts of a Bartard English breed, a Mule Stallion, the Harvest of the year (in stacks), consisting of Wheat, Barley, Oats, Rye, and Hay; and, lastly, a large Boat, nearly new, with its Appurtenances, lying at Mosterd Bay, Hottentot's Holland; together with a Seine of forty fathoms, and what further will be exposed for Sale.

FAURE & KORSTEN, Vendu Adm.

N.B. Those purchasing to the amount of 500 Rds. and upwards will have a Credit of One Year; those purchasing to the amount of 1000 Rds. and upwards two years, provided a Bond be passed with Sureties, bearing interest Three Months after the Day of Sale, to the satisfaction of the Seller.

SALE OF HORSES.

ON SATURDAY the 3d of January 1835, will be sold at the Place of Mr. MARTHINUS THEUNISSEN, at Koeberg, for account of Mr. DANIEL JACOBUS MALAN, on a credit of three months,

Without the least Reserve,

30 young Horses, and
5 Mules.

Vendue Office, Stellenbosch, 16th Dec. 1834.

FAURE & KORSTEN, Vendue Adm.

WHEREAS JAN BERNARD HOFFMAN, Nicolaas Son, and DEBORA JOHANNA HOFFMAN, born BOSMAN, have on the 16th June last, passed before me the Notary and Witnesses a Deed of Separation from bed, board, and community of property, but had on this day, before me the Notary and Witnesses, revoked and placed the said Act without effect, and had also declared that the Debts incurred by each of them from the date of their aforesaid separation must be considered as running for their joint accounts. Notice of this re-union and agreement is hereby given to all and every one who doth or may concern the same.

P. KORSTEN, Notary Public.

Stellenbosch, Dec. 12, 1834.

SAVINGS' BANK.

DEBTORS to the Savings' Bank are hereby reminded that Interest due upon their respective Bonds must be paid on or before the 31st instant, and proof at the same time exhibited that the Insurance from risk of Fire has been continued.

All Debtors neglecting this intimation will have the account of the Bonds immediately called in without further notice or respect of person.

By order of the Committee of Management,

Dec. 6, 1834. JOHN CENT. CHASE.

PUBLIC SALE.

On account of the Insolvent Estate of JOHN MALLINSON, *of Plein-street, Cape Town.*

ON MONDAY the 22d December next, will be sold at his house, very valuable and handsome Household Furniture, Glass Ware, &c. consisting of mahogany Tables, ditto Sofa and Chairs with horschair seating, Card Tables, stink-wood Tables and Chairs, Carpets, Bedsteads, feather Beds, coir Mattrasses, with Pillows, Wash-hand Stands, Looking Glasses, fine Pictures, Lamps, Plate and plated Ware, China Ware of various descriptions; Kitchen Utensils, viz:

Tables, Pots, Pans, &c. and some Lumber.

Further, the whole of his Stock in Trade, consisting of Shop Articles of all sorts, Counter, Scales, and Weights, Shelves, &c. too many to enumerate.

Cape Town, 11th Dec. 1834.

PAUL JOH. ROUX, Ps. Prov. Trustee.

J. BLORE, Auctioneer.

FOR SALE OR TO LET,

THE substantial and commodious House and Premises situated in the best part of the Village of Stellenbosch, lately the Property of JACOB CANTZ.—For further information apply to Mr. J. A. MADEN, at Stellenbosch, or to the Undersigned in Cape Town. D. KUYS.

ADVERTISEMENT.

THE Undersigned intending to change his abode, offers for Private Sale his well known Farm *Bokriver*, planted with 30,000 Vines, which during the last two years have successively yielded 30 leaguers of Wine, the same is also provided with a fine orchard of 800 Fruit Trees. The Farm yields yearly a sum of 3 or 400 Rds. by the grazing of cattle, and two Woodgroves almost adjoining the said Farm the interest of 20,000 Cape Guilders. Any further particulars can be obtained at Mr. R. HOEKS, in Cape Town, or at the owner,

JAC. THEUNISSEN, Sr.

River Zonder Einde, 15th Dec. 1834.

TO LET,

A HOUSE with a pleasant Garden [illegible]—Apply to P. J. WOUTER[illegible]

SHIPPING INTELLIGENCE.

ARRIVALS IN TABLE BAY.

Dec. 13. General Palmer, ship, W. Thomas, from Calcutta Sept. 8, to London. Cargo sundries. Passengers, Mesds. Smith and Sutton; Major Gray, Capt. Douglas, Lt. Crosmon; Messrs. Anderson and Jamieson; 2 children, 2 servants, and 21 men.

14. Margaret, bark, C. Waun, from Mauritius Nov. 13, to London. Cargo sugar. Put in for refreshments.

14. Mary, brig, J. Thomson, from Mauritius Nov. 16, to London. Cargo sugar. Passengers, Mr. Pringle, Capt. Gongreve, Lt. Preston and Coles, and 2 steerage passengers. Brings a mail.

15. Cape Breton, W. Richardson, from Batavia Oct. 20, to Liverpool. Cargo sundries. Put in for refreshments.

15. Lady Feversham, ship, G. Webster, from Bombay Oct. 13, to London. Cargo sundries. Passengers, Mesds. Bell, Stirling, and Wheeler; Cols. Bell and Cooke; Capts. Upton, Stirling, Stopford, McCleverty; Lts. Gibbs, Hamilton, Dely, Mapy, Wood, and Bell; Adjutant Wheeler. Brings a mail. [This vessel has been placed under quarantine].

15. Matchless, brig, A. Ross, Crozets Nov. 30, to this port. Cargo oil. [The second officer and a sailor of the French ship L'Harmonie, and 3 other men (two belonging to the fishery of Messrs Lieschingo & Twycross) were drowned in crossing from Eastern to Possession Island.]

16. Atholl, brig, A. Malcolm, from Mauritius Nov. 26, bound to Leith and Dundee. Cargo Sugar. Put in for refreshments. Brings a few letters.

17. Lord Lyndoch, ship, W. Johnston, from Calcutta Oct. 1, bound to London. Cargo sundries. Passengers, J. W. Templer, Esq., Rt. Hon. Lord Exmouth, Hon. P. Pellew, C. Garstin, Esq., and Dr. Taylor.

17. Justinian, bark, S. Reay, from Mauritius Nov. 18, bound to Cork. Cargo sugar. Put in for water.

17. Mary & Jane, brig, S. Winter, from Mauritius Nov. 27, bound to this port. Cargo sugar, Passengers, Major and Mrs. Hart, Dr. Morang, Mrs. Horsburgh, and 4 children. Brings a few letters.

18. Earl Bathurst, brig, R. Smith, from Mauritius, Nov. 27, bound to Plymouth. Cargo sugar. Put in for refreshments. Brings a few letters.

SAILED OUT OF TABLE BAY.

Dec. 11. Madras, C. Beach, to Madras.
13. Spartan, J. Lumsden, to Liverpool.
13. De Vrouw Hendrica, L. Boulet, to Batavia.
14. Petit Louis, W. Le Breton, to Bourbon.
14. Platina, W. S. Wilson, to London.
16. Margaret, C. Waun, to London.
17. Prins Frederick der Nederlanden, J. F. Scarper, to Batavia.
17. Barbara, J. Murray, to St. Helena.
17. General Palmer, W. Thomas, to London.
17. Mary, J. Thomas, to Leith.
17. Cape Breton, W. Richardson, to Liverpool.

VESSELS IN TABLE BAY.

Ships—Die Aufgehende Sonne, Feversham, and Lord Lyndoch.

Barks—Iris, and Justinian.

Brigs—Calypso, Test, Giraffe, Mary Young, Warblington, Superior, Lord Hobart, Matchless, Claudine, Atholl, Mary & Jane, and Earl Bathurst.

Schooner—Olivia, Mary, and Jane & Henry.

VESSELS IN SIMON'S BAY.

H. M. S. Trinculo.

MARKT PRYZEN.

Tot den 17 December 1834.

Aloe per pond	Aloes per pound	4½ — 4½	St.
Amandelen, per 1,000	Almonds, per 1,000	1½ — 1½	Rd.
Appelen, per lb.	Apples, per lb	8 — 10	St.
Abrikozen, per ditto	Apricots, ditto	8 — 10	
Aardappelen, per mud	Potatoes, per muid	4 — 5	Rd.
Azyn, per legger	Vinegar, per leag.	40 — 48	
Balken, per stok	Beams, each	6 — 7	
Boonen per mud	Beans, per muid	10 — 12	
Beajeswasch, per lb.	Berry Wax, per lb	12 — 16	St.
Boter, dito	Butter, per lb.	24 — 36	
Brandewyn, per legger	Brandy, p. leag	170 — 175	Rd.
Drooge Ossenhuiden	Dry Ox Hides	4 — 5	
—— Bokkevellen	—— Buck Skins	½ — ¾	
Eenden en Makouwen	Ducks & Musc. do.	1 — 1½	
Erwten, per mud	Peas, per muid	8 — 12	
Garst, dito	Barley, per muid	3½ — 4½	
Hoenders per stuk	Hens, each	½ — ½	
Ganzen, dito	Geese, dito	1½ — 1½	
Kalkoenen dito	Turkeys, ditto	2 — 3½	
Houtskolen, per zak	Charcoal, p. sack	½ — ¾	
Hooi, per 100 ponden	Hay, per 100 lbs.	1½ — 2	
Honing, dito	Honey, per lb.	1 — 2	
Haver, per mud	Oats, per muid	3 — 3½	Rd
Kaf, per 16 zakken	Chaff, p. 16 sacks	21 — 23	
Kazen, Kaap. per lb.	Cheese, Cape, p. lb.	8 — 10	St.
Kalk, schulpe, pr ½ aam	Lime Shell, p. ½ aum	1½ — 1½	Rd.
—— Steen	—— Stone ditto	⅝ — ¾	
Koorn, 10 Mudden	Wheat, 10 mudds	50 — 106	
Linzen, per mud	Lentil, per mud	8 — 10	
Meel, fyn, per 100 lb.	Flour, fine, p. 100lb.	5 — 8	
Melies, per mud	Maize, per muid	5 — 6	
Olifantstanden pr. pond	Elephants Teeth, lb.	— 2½	
Okkernoten per 100	Walnuts, per 100	16 — 18	St.
Korenten, per lb.	Currants per lb.	28 — 28	
Peren, per pond	Pears, per lb.	3 — 5	
Persiken, dito	Peaches, ditto	3 — 8	
Planken, per voet	Planks, per foot	— 7	
Rozynen, per pond	Raisins, per lb.	6 — 8	
Rogge, per mud	Rye, per muid	3½ — 4	
Stroo, per 16 zak.	Straw, p. 16 sacks	20 — 23	Rd.
Tabak, per pond	Tobacco, per lb.	8 — 10	St.
Tyger, Leeuwen & Strius Veilen, per stuk	Lion, Tiger, & Ostrich Skins	3 — 4	Rd.
Uyen per mud	Onions, per muid	5 — 6	Rd
Veedera. Struis, pr. stk.	Feathers, Ost. ea.	½ — ¾	
Varkens, gemeste	Pigs, fattened, ea.	30 — 40	
—— ongemeste	—— unfattened	10 — 16	
—— speen	—— suckling	2 — 2½	
Vet, of talk, per pond	Suet or Tallow, p. lb.	10 — 12	St.
Vygen, per pond	Figs, per lb.	8 — 12	
Wol, Schapen 9 lbs.	Wool, per lb.	¼ — ⅞	Rd.
Wyn, ordinaire, per leg	Wines, ordinary p.		

CAPE TOWN,

Printed by P. A. Bartels, Zonnebloem.—Printed and Published for the Proprietor, P. A. Bartels, No. 4, Waele-street.

Deze Courant wordt elken Vrydag Ochtend uitgegeven aan het Publieke Kantoor No. 4, Waelestraat, en des Zaturdags met de Postwaar alle de Buiten-Distrikten versonden.

Prijzen van Inteekening:—*In de Stad, per jaar, 16 Rds.; per kwartaal, 4 Rds*—In de Buiten-Distrikten *per jaar, 19 Rds.; per kwartaal, 4 Rds.* 6 Sch.—*Voor eene enkelde Courant, 7 Pence.—Elk Kwartaal moet voor uit betaald worden.*

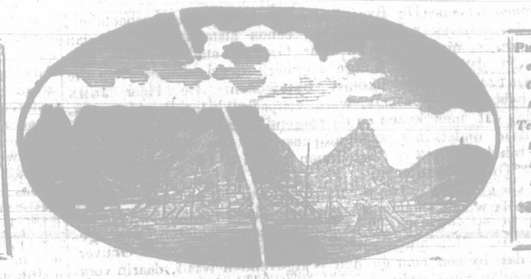

Published at No. 4, Waele-street, Cape Town, every Friday Morning, and dispatched to the Country Districts by the Post on the same Day.

Terms in Town, Rds. 16 per Annum; in the Country, (including Stamps and Postage,) Rds. 19 per Annum.—For a single Paper, 7d.

☞ *Subscriptions and Advertisements to be Paid in Advance.*

De Zuid-Afrikaan.

Tros Tyriusque mihi nullo discrimine agetur.—VIRGIL.

DEEL V. DINGSDAG DEN 23 DECEMBER 1834. No. 254.

VERKOOPING VAN PAARDEN.

OP ZATURDAG den 3 January 1835, zal ter Plaatse van den Heer MARTHINUS THEUNISSEN, aan de Koebergen, voor rekening van den Heer DANIEL JACOBUS MALAN, op een crediet van drie maanden worden verkocht.

Zonder de minste reserve.

30 Jonge Paarden,
5 Muilezels.

Vendu-Kantoor, Stellenbosch, 16 December 1834.

FAURE & KORSTEN, Vendu-Administrateurs.

Oproeping van Crediteuren en Debiteuren.

ALLEN die eenige vorderingen hebben op den Boedel van wylen den Hr. M. STYN, Sen. en nagelatene Wed. M. E. STYN, geboren DU PREEZ, worden by deze versocht, dezelve binnen drie maanden van heden gerekend, intezenden aan de Ondergeteekenden, terwyl al de soodanigen die aan den Boedel verschuldigd zyn, by deze worden aangemaand, hunne schulden binnen gemelden tyd te voldoen.

A. P. KEYTER, } Agenten.
P. G. STYN, }

Swellendam, 12 Dec. 1834.

WEGGELOOPEN.

IN het begin van de maand December myn Apprentice genaamd Adriaan oud 18 jaren, bruin van kleur, van een middelmatig postuur, is een weinig met scheel, en heeft groote oogen; hy is verhuurd geweest by den Heer J. VAN SCHOOR, Koekebakker;—men veronderstelt dat hy zich in de nabyheid van de Kaapstad ophoudt;—Die hem in een der Gevangenissen besorgt zal goed beloond en die hem ophoudt in regten worden vervolgd.

C. FISCHER.

VERKOOPING VAN TREKOSSEN.

OP de Vendutie welke op den 3 January 1835 staat gehouden te worden ter plaatse van den Heer MARTHINUS THEUNISSEN, Willems, aan de Koebergen, zullen mede worden opgeveild, 24 geloerde Trekossen van Bastaard Vaderlandsch ras.—De attentie van liefhebbers wel waardig.

Hottentots Holland, den 19 December 1834.

D. J. MALAN.

OP den 28 November jl. overleed te Stellenbosch, de Hr. JOHANNES VAN NIEKERK, Sr. in den ouderdom van 67 jaren, 7 maanden, diep betreurd door zyne Weduwe en Kinderen.

OP den 19 December Overleed ons jongst tedergeliefde zoontje, ADOLPH KARLS, by was slechts twee maanden en vier dagen, het voorwerp van vreugde en hoop der thans bedroefde ouderen.

C. F. & C. M. FAURE-JURITZ,

Burgstraat, No. 28.

AAN ADVERTEERDERS.

Daar aanstaande Donderdag op Kersdag *valt, zullen de Advertentien voor het Blad van Vrydag slechts tot Woensdag avond te 6 uren worden aangenomen.*

AANWYZING VOOR DE MAAND DEC. 1834.

23. Laatste Kw. 2u. 4m. 's Namiddags.
30. Nieuwe M. 8u. 27m. 's Morgens.

DE ZUID-AFRIKAAN.

KAAPSTAD DEN 23 DECEMBER 1834.

Origineele Correspondentie.

Aan den Redakteur van den "Zuid-Afrikaan."

BENARDE OMSTANDIGHEDEN.——INSOLVENTIE.

MYNHEER.—In antwoord aan *Mercator*, wiens brief voorkomt in Greig's Blad, van Zaturdag den 13 dezer, zyn eenige weinige regels van eenen Winkelier noodzaakelyk.

Wat de gezamenlyke overeenkomst der Vendu-Afslagers, betreft, om contant geld te vorderen voor alle verkoopen onder de £20, hen ik van oordeel, dat zy eene goede kans hebben, om zichzelven zoo wel als bedriegers van honger te doen omkomen; want indien kooplieden geen kontant geld voor hunne ontvangene goederen kunnen betalen, hoe kan men dan verwachten, dat winkeliers zulks zouden kunnen doen?

En met betrekking tot de vereeniging van kooplieden en invoerders om "*hunnen eigenen wettigen tak van handel*" te beschermen, zoude het goed zyn, wanneer zy dit deden. Maar misschien zal de Heer *Mercator* deze woorden in zyn *plan* beschryven, wanneer hy betzelve *ontwerpen zal*, en vragen, wie hebben inoreuk gemaakt? Want winkeliers beschouwen de tegenwoordige zoogenaamde handelsmaatschappyen vele oordeelvellingen tegen, en tikken op de kn[illegible] onze *huisvestigende gemeenschappelyke handelaars, by de kleine maat*, die makelen onder de firma's van Co's, die de eerlyke winkeliers benadeelt en gerunineerd hebben, door hunne *eigene onzeerlyke manier van handelen*. Ofschoon deze muts den meesten onder hen in eenige opzigten zal passen, zyn er zulker een of twee huizen die op liberale voorwaarden handelen, en die slechts eene kleine verandering verlechten. In de eerste plaats kan ieder Edelman en Burger, Ambtenaar of Klerk, een koopmans pakhuis binnentreden, en voorzien worden, met een stuk hembdenlinnen, een donyn kousen, een enkele hoed, een sambreel, zadel en toom; ja, eenige zyn zoo verpligtend, om een lap laken; een stuk goed voor een onderbaatje, een dames muts, of een pond knikkers te verschaffen; en deze personen die betaleu kunnen, voorzien hebbende, kan het overschot naar de winkeliers gaan. Deze zyn daadzaken. Zelfs de kooplieden van de eerste en tweede klassen voorzien zichzelven en hunnen klerken tegen de pryzen waarvoor goederen by de groote maat worden verkocht. *Dit is eene schreeuwende schande.* In de tweede plaats, wanneer een invoerder eenen voorraad versche goederen ontvangt, scharen de handelsdryvers naar hem toe, en betalen eene goede winst op den inkoop, zeg Rds. voor Shillings, onder 'e beschermende' belofte, dat de goederen voor niet minder zullen worden verkocht, alles staat dan goed, wanneer, de winkeliers zichzelven voorzien hebbende, het restant moeten zien verkoopen, zonder reserve, om rekeningen te sluiten; aldus zyn zy dan verpligt meer te koopen, dan zy noodig hebben, ten einde voortekomen, dat het door hen gekochte niet beneden de waarde verkrygbaar wordt. Dit is de voortdurende gewoonte van invoerders.

Aan den anderen kant, misleiden eenige dier groote huizen, door middel van het bekoorlyke lokaas dat zy gebruiken, de lydende manufacturiers in Engeland, om groote facturen uittezenden, welke, aldus verbonden zynde, door de kooplieden alhier, zonder agt te geven op de factuurpryzen en instructien, naar de publieke verkoopingen worden gezonden, dat moet te regt "publieke competitie" wezen, ofschoon het zonder veel moeite, bewezen zou kunnen worden, dat goederen verkocht zyn gewoden voor 10, 15, 20, ja zelfs 30 pCt. minder, dan de inkoopsprys te Manchester, behalve het verlies van alle onkosten; en dezelfde kooplieden die dit gedaan hebben, hebben de Kaap meer nadeel toegebragt, en zyn de oorzaak van meer insolventien geweest, dan alle andere euvels te zamen. De markt wordt al meer en meer overkropt; op iedere Verkooping halen de goederen minder; de armer winkelier wordt door den ryker onderwyst, die de laatste inkoopen gedaan heeft, en is verpligt, te moeten zien, dat zyne oude kalanten hem verlaten, en wordt uiteindelyk geruineerd. De grooter handelaar gevoelt zich eindelyk helemaerd, en is genoodzaakt tyd te vragen, wanneer deze kooplieden zich omkeeren, en hem renonceren, om dat hy meer gekocht heeft, dan hy betalen kan; indeed dat eenen armen duivel, ver——d, om dat hy verstikt is, hem een baal *voorschits* door de keel geduwd te hebben. Myneer *Mercator*, ik moet zeggen, dat het een fyne trek in uw karakter is, om eerst de Kaap in vuur en vlam te zetten, en dan uitteroepen, laten wy niet vragen wie het gedaan heeft, maar ons alleen vereenigen, om het kwaad uitteroeyen.

Byaldien gy een koopman zyt, waarvan ik sterk twyfel, uit den inhoud uwer kostbare mededeeling, zoude ik U aanraden, eene bijeenkomst van uw mercantil ligchaam opteroepen, ten einde schikkingen te maken, om handelaars van eerlyke grondbeginsels te onderschragen, niet door gereede betaling te vorderen, en te dreigen om te vervolgen in een tydsgewrigt als het tegenwoordige, juist voor kersdag, en wanneer men geen geld krygen kan; zoo als eenige uwer edelgesinde kooplieden by de kleine maat, bezig zyn te doen, maar door het ontwerpen van eene heilzame verzameling wetten, stiptelyk te worden opgevolgd, zoodanige als de volgende:

1. Geen koopman zal meer dan eens in het jaar eene verkooping houden, en dat alleenlyk, om restanten van facturen en geheel zonder reserve, van de hand te zetten.

2. Laat nimmer toe, dat hoofden, klerken of vrienden, uit uwe pakhuizen worden voorzien, maar onderschragt hen die u onderschragen.

3. Verkoop nimmer dan aan gelicentieerde handelaars, met eene lyst van wien, de kooplieden door het Zegel Kantoor moesten worden voorzien, hierdoor zouden de inkomsten met vele honderden worden vermeerderd; want, het is my met zekerheid bekend, dat een winkelier uit de vyftig, eene licentie neemt, welke 20 Rds. kost. Laten de publieke ambtenaren het Publiek, en het *Publiek* hen onderschragen.

4. Laten kooplieden, winkeliers een goed voorbeeld geven, door hunne eigene rekeningen punctueel te betalen, en *contant*, instede van zes of twaalf maanden crediet te vorderen, of er optestaan, om goederen te nemen.

5. Laten scheeps-agenten hunne orders aan winkeliers geven, en hunne eigene wynen, enz. niet bottelen, en de hoofdartikelen, welke zy op 'crediet kunnen krygen, niet alleen kveren, en hunne orders voor levend vee, en eenige weinige artikelen, welke contant betaald moeten worden, aan handelaars by de kleine maat afstaan, en bovendien nog 5 of 10 per'cent. van hunne rekeningen afrekken, of hen noodzaken, goederen te nemen, betgeen, zoo als ik geloof, de gewoonte is van "*arme 50 Rds. Klerk's*" Meester, byaldien zyne brief de waarheid spreke, of wy zouden respectabele hardwerkende *handelaars* niet om tyd hebben zien vragen.

6. Laten winkeliers met eenige huisvrouwen van goed voorzien worden, maar schendt nimmer eenig pak. Laat menhen niet dwingen, geheele kasten te nemen.

7. Schaft deze,—voor eene beschaafde manmatevrig schandelyke tooneelen,—publieke verkoopingen in de stad, af. Ik wilde u vragen, is het den naam *Kooplieden*, dien gy uzelven geeft, waardig, eene lange tafel te doen uitzetten, met goederen van alle soorten, bloottestelt van de zon en stof?—hier ligt een korf lampetten en kommen, ontpakt, om by het paar te worden verkocht; hier is eene kast varkens vleesch uitgelegd, om per stuk te worden aangeboden; stukken spek half doorgesneden, om vrienden te geryten; een enkele ham; een kaas, of een honderd pennen. Edelieden en burgers, winkeliers en koelies, scharen byeen, op het geluid van een klinkende potdeksel, en verdringen elkanderen om een koopje te doen. Hier is een stuk fyn goed ontrold, en wordt van den eenen naar den anderen gegoold, benoond en gescheurd, na al de moeite van de pakkers, om hetzelve op de beste wyze te verzenden; het is beklagenswaardig, goederen aldus te zien bederven, en byahlen niet verkocht, is derzelver waarde 10 per'Cent. vermindert,—welk verlies de arme manufacturier lyden moet. Maar het schynt, dat al deze agenten slechts trachten, om de goederen tot geld te maken, en hunne voorschotten en commisien te verzekeren; maar ik hoop, ofschoon het moeylyk is, om gevoelens van medelyden by Crediteuren te doen ontstaan, voornamelyk by die lage, afpersende, femelende woekeraars, die van het brood van eerlyke, maar ongelukkige lieden, leven, dat de vele harde stompen, die hen van de lage "*Mercator*" schynen geschokt te hebben, hen en anderen zullen opwekken tot daden, welke betaamlyker zyn voor die klasse van lieden, van wien wy ons voorheen vertrachten. Ik wil hopen, dat myne ongelukkige mede-handelaars, voo wel medelyden als aanmoediging zullen ontmoeten, welke zy als leden van eene en dezelfde maatschappy behoorden te genieten; want, de koopman hangt meer van den winkelier dan de winkelier van den koopman af, en byaldien het vertrouwen niet binnen kort wordt hersteld, zullen de kooplieden hunne fondsen uitgeput vinden, en by het Gouvernement aanzoek moeten doen, om hunne eigene wissels te verdisconteren; of scheeps inkosten zullen onvoldaan blyven.

Ofschoon bekwamer handen dit onderwerp beter en met weniger woorden konden behandeld hebben, heb ik slechts daadzaken, ja stellige, onwederleegbare en ontegenspreekbyke daadzaken bygebragt, en deze zyn niet de gevoelens van eenen, maar van het grootste gedeelte der

WINKELIERS,

die hunnen eigenen "wettigen handel" wenschen te beschermen.

WETGEVENDE RAAD.

ZITTING No. 32.—Woensdag, 3 December 1834.

Zyne Excellentie de Gouverneur legde ter tafel, "eene nota van reservatie," welke by, als President des Raads, zich verpligt rekende, by de notulen te deponeren, ten gevolge eener verrigting, welke by de laatste zitting had plaats gevonden, en om te zorgen, dat dezelve geen precedent worde voor de toekomende overschreding van het 5de artikel der "vastgestelde regulatien en orders des Raads."

De nota wierd gevolgelyk gelezen, en gelast te worden gedeponeerd by de notulen van den dag.

NOTA. De Gouverneur de verrigtingen van de laatste Zitting des Raads, in overweging genomen hebbende, waarby eene "opgaaf" met de orders van den dag in geen verband hoegenaamd staande, gelezen en daarna by de notulen gedeponeerd is geworden, gevoelt het zynen gebiedenden pligt, by de notulen van heden te deponeren, eene nota van reservatie, ten einde te zorgen, dat deze verrigting geen precedent worde, voor eenen soortgelyken maatregel, by eene toekomende gelegenheid, welke dikwerf zeer ongeryflyk voor de publieke dienst zoude kunnen zyn, zoo wel door eene verspilling van tyd, als door de aandacht des Raads aftetrekken van de werkzaamheden, behoorlyk voor denzelven gebragt.

Deze verrigting was inderdaad eene overschreding van het 5de artikel "der vastgestelde regulatien des Raads, en was daarom op dien tyd terégt tegengegaan door twee Edele Leden dem Procureur General en den Heer Ebden; noch zoude de Gouverneur, als President des Raads, in dezelve hebben toegestemd, ware het niet, dat by dezelve aanmerkingen waren te voorschyn gebragt, omtrent eenige officieele Acte of Acten van Hem, welke hy onwillig was op eenigerlei wyze hinderlyk te zyn.

Omtrent den *inhoud* der "opgaaf," zoo ver als dezelve in eenige mate den Gouverneur mogt betreffen, was het toen zyne taak niet, noch is het zyn oogmerk thans, omtrent dezelve eenige aanmerking te maken, daar by alleen aan den Koning voor zyne officieele verrigtingen verantwoordelyk is, en met bestaanbaarheid, aan eenige andere authoriteit van dezelve, geen rekenschap geven kan.

De Gouverneur verzoekt, er ten slotte byteroegen, "dat men niet in gebreke zal blyven, om de "opgaaf" overtezenden aan Zyner Majesteits Secretaris van Staat voor de Koloniën.

B. D'URBAN.

Den 3 December 1834.

Wy hebben by vorige gelegenheden eene opinie geuseld, die hier heerschte dat namelyk de moord van den Handelaar PURCELL, niet zoude gepleegd zyn, indien de dader daartoe niet door het Kaffer-Opperhoofd HINTZA, was aangezet, en latere gebeurtenissen hebben deze opinie sterk bevestigd. Vindende, dat men zich gedweelyk aan deze wreede daad onderworpen heeft, ontziet by zich nu minder, om zyne haat en verachting tegen de Kolonisten te verklaren, en hy is zelfs zoo ver gegaan, van den Zendeling, die onder zyn volk woont, te bedreigen en te verklaren, dat hy in zyn gebied geen handelaar zoude toelaten. Men moge zeer koelyk argumenteren, dat hy een onbetwistbaar regt heeft, zoo te handelen wanneer hy goed vindt, en onze goede vrienden in de Kaapstad, of London mogen zeer vloeyend en scherp van nationale regten der menschheid en regtvaardigheid spreken; doch wy wenschen de zulken te vragen, laat het regt der volkeren oogluikend moorden toe? Sluit menschlievendheid de deur voor beschaving, de ingang naar kennis en het licht van het Evangelie uit? weigert regtvaardigheid, redres aan hen, die onregt geleden hebben? laat zy roveryen op den heldeden dag toe en eindelyk den lyder zonder troost voortsukkelen en klagen, en wat erger is zonder vergoeding voor zyn geroofd goed?—*Grahams Town Journal*, 11 *December* 1834.

Uit de GRAHAMS TOWN JOURNAL, van 11 December 1834.

(Van eenen Correspondent).

Fort Willshire, 3 December 1834.

Gisteren morgen vroeg ging de Vaandrig SPARKS, van het Kaapsch Jager-Ruitery Regement, naar eenige van ENO's Kralen, met oogmerk om gestolen paarden te ontdekken en te krygen; hy nam eenig wee, en werd tot eenen goeden afstand door groote hoopen van gewapende Kaffers gevolgd, die dikwyls hunne voornemens openbaarden om de partyen van Luitenant SPARKS aantevallen, de paarden by de teomen grypende en met hunne assegaayen dreigende; de een den ander aanhitzende door uitteroepen "*zy durven tog niet te schieten, ens.*" Dit werd alles verdragen; doch het Fort naderende, en toen zy binnen eene myl afstands van hetzelve, in de Kondoktoof waren, sprong een Kaffer van achter een bosch uit, en wierp een assegaay naar Vaanderig SPARKS, die een weinig achter zyne party was, welke als toe drift bezig was om het vee uit het bosch te dryven. De assegaay trof hem in zyn linkerarm en ging door en door. Met moeite bleef hy by zyne party en werd, door het verlies van bloed flauw in het Fort gedragen. Men hoopt dat de wond van geen gevolgen voor den Officier zal zyn; maar het goed gevolg van deze stoute daad zoude het middel kunnen zyn, om de Kaffers, die alreeds byna ontdaan zyn van hunne vrees voor de gevolgen hunner roveryen, nog brutaler te maken. Wat men ook zoude willen zeggen, zy die de Kaffers kennen, zyn overtuigd, dat het alleen vrees is, dat hen in toom kan houden; wanneer dat weg is, dan zal het neutraale grondgebied zoo onveilig zyn om door te reizen, als het voor eenige jaren was; en ik vrees dat, dat tydstip met rassche schreden nadert. De Kolonisten hebben rooveryen ongestraft gepasseerd, en de Kafferhoofden zelven kunnen nog willen hun volk daarvoor straffen.

PUBLIEKE BYEENKOMST TE GRAHAMSTAD.—(*Landloopery-Wet.*)

Op Dingsdag den 2 December had volgens publieke kennisgeving eene algemeene Byeenkomst van de Ingezetenen van Albanie plaats, in het Vrymetzelaars Gebouw, te Grahamstad, "*ten einde in overweging te nemen, hoe best te handelen en welken weg men zoude inslaan ten gevolge der publieke verklaring van Zyne Excellentie den Gouverneur dat de Wet, voor het tegengaan van Landloopery, onlangs door den Wetgevenden Raad gepasseerd,*" "de Kolonie ten uiterste *zoude benadeelen, niet alleen in de opinie van Zyner Majesteits Gou-Gouvernement; maar ook der Britsche Natie.*"

De Byeenkomst was talryk en respectabel; velen zyn, van eenen afstand van meer dan 20 mylen naar Grahams-stad gekomen, met het eenige oogmerk om de discussie op die Byeenkomst bytewonen. De Heer JOHN BAILLIE, werd eenparigelyk tot President gekozen en de volgende Resolutien, werden genoegzaam alle unaniem, met uitzondering van 2 a 3 stemmen op een a twee derzelven genomen.

1ste Resolutie.—"Dat op eene onlangs gehoudene byeenkomst der ingezetenen van het Distrikt Albanie, eene Memorie, was geadresseerd aan Zyne Excellentie den Gouverneur en den Wetgevenden Raad, daarin voorstellende de onveiligheid van eigendom onder de bestaande Wetten, en smekende dat het voorstel van eene Ordonnantie, die door Zyne Excellentie den Gouverneur op den 7 Mei dezes jaars aan den Wetgevenden Raad is voorgesteld geworden, in eene Wet mogte overgaan."

2de Resolutie.—"Dat het uit de gepubliceerde handelingen van den Wetgevenden Raad blykt, dat eene "verbeterde" Wet of voorstel van Wet door eene meerderheid van den Raad was aangenomen."

3de Resolutie.—"Dat de Kolonisten niet met regt, in eenigen graad kunnen verantwoordelyk gehouden worden, voor de substitutie van de "Verbeterde Wet," in plaatse van het voorstel der Ordonnantie door Zyne Excellentie voorgesteld."

4de Resolutie.—"Dat, of de artikelen voornoemd welke door den Raad geintroduceerd zyn, in den tegenwoordigen staat der Kolonie, al dan niet verdedigbaar zyn, het eene kwestie is, welke thans niet voor deze byeenkomst staat te bediscutieeren. Daar de Wetgevende Raad zoodanig is daargesteld, dat de belangens der Kolonisten, in geen geval, door deszelfs handelingen behoorden benadeeld te worden."

5de Resolutie.—"Dat het deze byeenkomst ten hoogsten spyt, dat Zyne Excellentie, by het expliceren der redenen van zyne dissentie van de meerderheid van den Wetgevenden Raad, over de derde lezing van de verbeterde Wet tot tegengaan van Vagebondering, gezegd heeft, dat hy vreesde, dat de Raad "eenige der artikelen van die Wet gepasseerd hebbende in eene Wet, zulks ten hoogsten nadeelig voor de Kolonie zyn zoude, niet alleen in de oogen van Zyner Majesteits Gouvernement, maar ook der Engelsche Natie."

6te Resolutie.—"Dat de bekendmaking door Zyne Excellentie den Gouverneur aan den Wetgevenden Raad, "dat de Wet, voor het beter tegengaan van Vagebondering, welke zy juist gepasseerd hadden, door het Gouvernement in Engeland zoude verworpen worden," alsmede de opinie door Zyne Excellentie den Gouverneur uitgedrukt (zoo als in de 5de Resolutie vermeld staat:) en de mededeling aan het Parlement van opgaven tot nadeel van het karakter der Kolonisten, op het gezag van vooroordeelde of belangzuchtige Schryvers, deze Byeenkomst hebben overtuigd, dat niets voor het karakter, leven en de eigendommen in deze Kolonie genoegzaame bescherming zal aanbrengen, dan de zoo lang verlangde toestemming van eene Volksvertegenwoordigende Wetgevende Vergadering"

7de Resolutie.—"Dat eene Petitie aan Zyne Majesteit den Koning in Raden worde geadresseerd, smekende om eene Commissie van Onderzoek, ten einde authentieke informatien te verzamelen en aan Zyne Majesteit hunne opinie te rapporteren, of de Kolonisten al dan niet eene Volksvertegenwoordigende Vergadering kunnen toevertrouwd worden."—*Grahams Town Journal*, 11 *Dec.* 1834.

Extract uit de "Le Cernéen," van 28 Oct. 1834.

PORT LOUIS.

Op Zondag ll. des namiddags te 4 uren, begaf zich de Hr. Jeremie en familie naar boord van de *Ponyard-Park*; by wandelde naar het zeehoofd met de Heeren Mylnis, Blyth, en twee Officieren van het Garnisoen. Mejufvrouw Jeremie en dochters waren in eene koets. Met deze weinige vrienden in de schuit, welke hen naar boord zoude overbrengen, gestapt zynde, drukte de Heer Jeremie de hand van zyn gewezen Secretaris den Heer Debesse, en groette de menigte die te zamen was gekomen, om hem te zien vertrekken, dezelve bestond slechts uit een honderd tal slaven, die uit nieuwsgierigheid en luiheid naar het zeehoofd waren gekomen, eenige weinige Kolonisten hielden zich ter zyde. Op eenen kleinen afstand staroogde de Heer Fenniss uit zyne koets naar de schuit, die zynen beschermer en vriend vervoerde, en spoedig de "Ponyard Park" bereikte. Men dacht dat het schip dadelyk zoude vertrekken, maar het zeilde niet eer als gisteren morgen te 8 uren. Eene frissche koelte (eene zeer ongewoone omstandigheid in dit saizoen) scheen het ongeduld van alle de aanschouwers te hulp te komen, naar wier wenschen het waartuig niet te spoedig kon verdwynen.

Dus heeft ons, naar een verblyf van achttien maanden, voor de tweede en laatste maal verlaten, een man, die zoo wel tot Zyn eigen als ons ongeluk, nooit zyne voeten op onze stranden had moeten zetten. Hy verlaat ons, omgeven en doordrongen met gevoelens, welke hem schynen te omringen, als een dampkring, onafscheidelyk geheecht aan zyn persoon, te weten; haat, die hy alleen wist inteboezemen, en wraakzucht welke hy nimmer ophield te voldoen. Doch thans heeft hy deze schrikkelyke schatten vermeerderd, daar hy ons verlaat als een voorwerp, blootgesteld aan de berispende aanmerkingen van bykans alle hooge ambtenaren en dienaren des Gouvernements, terwyl hy zucht onder de verschrikkelykste der ongevallen, de ongenade en verachting van zynen Souverein. Byaldien het Eiland Mauritius zoo verre onder de bestraffing en vloek des hemels mogte zyn vervallen, als verpligt te zyn hem eene derde reize terug te zien, welk een gevolg zal dan zyn derde vertrek niet hebben?

Wy hebben eene ander aangename tyding te melden, te weten; dat zyne waardige aanhangers de Heeren Reddie en Laborde, hunne passagie hebben genomen in de *Sybilla*. Dus zal binnen weinige dagen dit Eiland bevryd en verlost worden van twee geessels, de een daarin aangebragt, en de andere aldaar geboren.

Extract uit de "Le Cernéen," van 31 Oct. 1834.

Ons laatste Blad kondigde het publiek het vertrek aan van den Hr. Jeremie; thans hebben wy het gehoegen te melden, dat de Heeren Reddie en Laborde hem spoedig zyn gevolgd.

Op Donderdag ll. te 1 uur des nademiddags, begaven zy zich naar boord van de *Sybilla*, welke dienzelfden dag naar Engeland zeilde. Eenige vriienden, wier verwilderde oogen de schuldige aandoeningen des gemoeds aanduidden, vergezelden hen naar boord. Moge het land op eene gelyke wyze worden bevryd van allen, die hunne hatelyke hartstogten hebben ingezogen. De eenige voldoening welke den Mauritianen nog overig blyft, is, spoedig onder hen terug te zien die individuen, die, of door hunne misdadige manoevres en lasterungen zyn verbannen, dan wel door edele vaderlandsliefde bewogen zyn geworden, ons te verlaten, ten einde onze belangens in Engeland te verdedigen, en die derzelver taak met even zoo veel yver als succes hebben volbragt.

Extracten uit de Engelsche Couranten.

Er leeft thans te Dordrecht in Holland, een Matroos, genaamd COENRAAD VAN COUWER, die op den 20 Aug. ll. (1834,) zyn 135ste jaar heeft bereikt. Dit moet zekerlyk de oudste mensch in Europa zyn, die nog in leven is.—(Galignanis Messenger.)

De *Courier Belgie* van 17 Sept. ll. zegt, dat de Hertog van Wellington eene vordering tegen het Belgische Gouvernement gemaakt heeft, van 270,000 Guldens Hollandsch, voor drie jaren betaling als een Veldmarschalk van Belgie, en als Inspecteur General van deszelfs Vesting-werken.—Times, 22 September 1834.

DONNA MARIA EN DE HERTOG VAN LUCHTENBURG.

Het schynt uit brieven van Augsburg, dat er reeds actieve onderhandelingen aan den gang zyn, tintrekkelyk hunwelyk van de Koningin van Portugal, met den Hertog van Luchtenburg. Frankryk en Engeland beiden, hebben, volgens brieven, tegen dat huwelyk objectien gemaakt, en men zegt zelfs, dat er formeel aanzoek by den Koning van Beyeren is gedaan geworden, om zyne toestemming tot dat huwelyk te geven; doch zyn voornemen is nog niet bekend.—Times, 22 September.

Don CARLOS.—Onder het loopend gerucht in de City van London, werd op heden eene wonderlyke omstandigheid vermeld, die met Don CARLOS in verband staat; welke, zoo die naauwkeurig is, onzen Minister van Buitenlandsche zaken, in eenen zekeren graad verantwoordelyk zal maken voor de vlugt van den Spaanschen Pretendent, die instaat is gesteld geworden, om zyne getrouwe aanklevers op de Noordsche grenzen van Spanje, te bereiken. Men zegt, dat by de aankomst van Don CARLOS in Engeland, er een verschil van opinie tusschen Prins TALLEYRAND en Lord PALMERSTON, over de manier, hoe men met hem zoude te werk gaan, bestond. De woordenwisseling verooraakte krakeel; en zy waren vele dagen op eene distantie en zonder elkanderen te zien; in welken tyd Don CARLOS vertrok. Ten einde zyne vlugt te bewerkstelligen, stelde hy zich aan, als of hy eene inflammatie in het geschil had, en zyner bedienden werd in zyn bed geplaatst, om hem en zyne ziekte te vertegenwoordigen. Lord PALMERSTON werd echter, weinige uren na zyn vertrek, met zyne verwydering bekend gemaakt, doch liet hiervan niets aan Prins TALLEYRAND weten, tot dat het te laat was, den vlugtenden intehalen.—Times, 22 September 1834.

THE

ZUID-AFRIKAAN.

CAPE TOWN, DECEMBER 23, 1834.

By the "Lord Belhaven," Captain CRAWFORD, from Canton, accounts are in town, which announce the death of the British Ambassador, Lord NAPIER, the particulars of which are shortly these:—Lord NAPIER, as British Ambassador, still declining to correspond with the Hong Merchants, or to remove to Macao, the Governor of Canton had adopted an expedient which he thought might have the effect of compelling His Lordship to a voluntary removal; every communication was prohibited with him, his residence literally blockaded, and the supplying the "*barbarian eye*" even with the necessaries of life was rendered a capital crime by the "celestial" *jealous eye*. His Lordship, thus reduced to straits, was forced to yield, and he proceeded to Macao; on his departure every obstruction to the trade was removed; but his Lordship did not long survive the insults offered in his person to his King and Country. He died at Macao early in October last.—His Lordship's conduct throughout the whole of his intense sufferings is said to have been resolute and judicious, and worthy his exalted character, and there is little doubt that the insults offered him (if they in reality had not been the cause of his death) had accelerated his end.—*From a Correspondent.*

Original Correspondence.

TO THE EDITOR OF "DE ZUID-AFRIKAAN."

Kleine River Valley, Dec. 13, 1834.

SIR,—As a Subscriber to your Paper, and being of no Party, I have thought proper to send you a copy of a communication to the *South African Commercial Advertiser*, on a subject of great importance, and I trust you will find room in your Paper for the same at an early opportunity.

I am, Sir, your's, obediently, SAM. PARLEY.

TO THE EDITOR OF "THE SOUTH AFRICAN COMMERCIAL ADVERTISER."

SIR,—There are times and occasions when it becomes every member of society frankly and man fully to express his opinions when subjects pregnant with good or evil are canvassed.

The manner in which the subject of the proposed Vagrant Law has been treated (as well as other subjects connected more immediately with our fellow Colonists the Dutch) in the columns of your Paper, has betrayed a degree of rancour, illiberality, and indelicacy which can be contemplated by the impartial only with feelings of sorrow and humiliation.

As the possessor of a considerable landed estate, to improve which I have devoted all the capital and as much individual labour and energy as I could command, I fearlessly come forward with my opinion, the result of an experience of four years constant residence.

I am particularly urged to take this step from recent circumstances, which I shall presently relate, and because I have heard the opinions of Gentlemen of high rank and influence, late visitors from India to this Colony, and have perused those of other Indian visitors in the columns of your Paper, and that of the Cape *Literary Gazette*, opinions which appear to me to be wrapt in those errors which a transient view of the subject, and want of local experience, will induce.

I feel it therefore but a duty due to my fellow Colonists, and to those who feel interested in this important subject, that all faulty opinions should, if possible, be mooted; or, at any rate, that the fallacious foundations on which they stand should be exposed.

Whatever principles the visionary theoretical Babel-building political reformers and economists of the present day may maintain, it will be difficult to set aside the position on which I stand:—That in a civilized society the first principles of social order are, that we must live honestly, hurt nobody, and render to every one his due; which the wise Justinian has considered to be the whole doctrine of law. *Juris præcepta sunt hæc, honeste vivere, alterum non lædere, suum quique tribuere.*

The preservation and protection of political and civil liberty is the foundation upon which British law stands.

True liberty is the power of doing what the laws permit; its vitality is only maintained by a general conformity to those equitable laws by which the meanest individual is equally protected in his person and property with the greatest.

But the English law, to its honor, embraces a principle of prevention of crime founded upon reason, humanity, and sound policy, which commenced a thousand years ago, when the wise Alfred the Great first reduced the whole kingdom under one regular and gradual subordination of Government, wherein each man was answerable to his immediate superior for his conduct, and that of his nearest neighbours.

It is thus the British law declares, that every man who has no visible effects or means of honest living, and who can labour, shall be made to labour; and from the time of Edward the Third, a particular statute to this effect has existed, the wisdom of which has never been disputed.

As extremely applicable to my subject, I cannot here refrain from quoting a passage from a sermon of my relation, the late worthy Rev. Wm. Jones, of Mayland. His text is Gen. 1, verse 25.

We must observe next, that industry and activity are recommended to us by the example of the whole animal creation. All work that they may eat; and therefore he who does not work is not fit to live. All creatures seek their meat from God; it is not provided for any of them in an inactive state, but they must employ themselves to find and obtain it. Birds of the air are upon the wing from morning till evening. Wild creatures must hunt before they can be fed. Some partake of that sentence of labour, passed upon man after the fall, and labour with him for their daily food. If it is then the appointment of God that all his creatures should be in action, the idle man is a monster in the creation who must pay for his offence, either by poverty, sickness, ignorance, or vice; and must in some respect or other become a nuisance to society, on which consideration it is a great evil in Government to maintain any, or to suffer any, for want of employment to live idly.

Standing therefore upon these principles, I maintain that a mild Vagrant Law in this Colony is not only just, but necessary, and that the contrary has ever been contemplated by the British Government, or by our present respected Governor, I cannot imagine.

That the Editors of newspapers and periodicals, Ministers of Religion, Visitors from India, and Librarians of Public Libraries,* not having local knowledge or experience, or being in the possession of any property that can be involved in the consequences, should presume to dictate to the local Government, or to influence public feeling upon the subject, appears to me preposterous arrogance.

The landed proprietors of the country districts might, with better reason on their side, draw up a petition to prevent the establishment of municipal laws in Cape Town.

With regard to the Vagrant Law as first proposed, I certainly consider it as too severe in some of its Clauses, and I did not fail, as a member of the community, to express my sentiments on this subject to His Excellency the Governor when I lately had the honor of an interview; but that there should be no Vagrant Law, is too mischievous an idea to allow it a place.

Before I relate some recent occurrences on my own estate, bearing on the subject, I desire to express my feelings of joy and sympathy with every christian and philanthropic breast at the termination of slavery within the British Empire.

I cannot forbear at the same time, to record the observations founded upon four years experience, that while free labor has in most instances proved vexatious, listless, and uncertain; slave labor with few exceptions has proved the only labor of standard value which I could command.

We should not therefore be surprised at the feelings of distrust and anxiety with which the great change has been contemplated by the old and perhaps less enlightened Colonists, who not being able to look forward to the blessings of freedom on future generations, feel the pressure of the immediate calamity of having their only steady and permanent laborers wrested from them.

Surely it becomes all Christian writers on this important subject to use mild and conciliating language (*fortiter in re suaviter in modo*) towards those who they would win over to their side, and if ever there was a moment more precious than another in which encouragement should be given in every possible way by Government and by individuals to industrious courses, and honest modes of living, it is the present.

The incidents I have to offer to the candid consideration of the public are as follows:—

I had lately in my employ two Hottentot servants; the first I shall begin with, bears the name of *Pontac*, he had been in my service about five months, was in every way kindly treated, regularly fed and paid (as stated below), notwithstanding several instances of culpable neglect and idleness.

As Hottentot servants seldom remain long in one place, and I have been ever most desirous to bring them to a habit of constant wages and employment, I only engaged this man upon his promise of staying through the present harvest. During the month of November he not only declared that he would not stay any longer, but used every means he could to tempt some of my other Hottentot servants to leave me, under the temptation that they could obtain higher wages and a greater portion of wine than I think proper to allow, at some neighbouring farmers during the few days of harvest.

Finding this was the case, I paid the man on Friday, the 28th November, to the end of the month, and told him that he might go away at once.

The man went away, and I heard that he was gone to fish on the sea-shore, near the house of the late Mr. Dirk Cloete, at the Kleine River's mouth, which, not being occupied by its owner, is a general resort of many Hottentots out of employ in this neighbourhood.

On Tuesday last, late in the night, an old black dog, of the terrier description, belonging to *Pontac*, and the constant companion of his master when at work, was heard scratching at the door of the room in which the servants sleep, which, being on the latch, gave way, and one of the servants getting up closed the door, and the dog was thus found in their room in the morning.

On my shepherds going to the sheep-kraal, close behind the house above mentioned, about sunrise on Wednesday morning, he found the gate of it, and that of an outer enclosure, had been opened during the night, and he instantly called some of the servants, and soon after myself, and pointed out on the ground of the outer enclosure, which was of soft soil, the mark as of a sheep's body having been drawn along to about the middle of the enclosure, where probably it was taken on the back of some man, for from that spot to the outer gate the impressions of the feet of a man were deep, as if carrying a heavy weight.

It so happens that the small toes of the Hottentot *Pontac* are greatly contracted and bent down in both feet, and such was the appearance distinctly visible in the impression of the foot marks.

On counting the sheep, I found one of the Merinos missing, and the shepherd immediately remarked that he could not find amongst the flock a fine large male sheep, the foot of which having been slightly lame, I had dressed the day before, and it proved to be the missing sheep.

Precious as labour is at this time, I thought it a duty to make all possible search, but at present this has led to no discovery. I have, however, ascertained that *Pontac*, with another Hottentot, named *Andries*, who was once in my employ, but is now a herd in the service of Mr. Cloete, passed my house on the night in question, as they went to another Hottentot to purchase some tobacco, and from the road, in a direct line to my house, across a sandy plain about one mile and a half broad, footmarks exactly resembling those in the kraal were distinctly traced. I have heard also that there is a house in the neighbourhood where the owner exchanges liquor for fresh provisions. At present the matter rests here.

* On my late visit to Cape Town I was earnestly pressed by the Librarian to sign a petition in the Library against the Vagrant Law.

Another instance I shall now relate, is that of a Hottentot of the name of *Hermanus*, who has served me at intervals for several months in a year, and has this time continued with me since January last. As this man came to me after the last harvest, and has twice before left me when his services were most required, I particularly explained to him that I would not engage him again unless he agreed to work through the present harvest, the man voluntarily declared that he would stay two years. He has a wife and three children, who also receives her food and clothes for light work, and who has been twice confined in child-bed on my premises, and supplied with such food and medicines as she required. During the last month *Pontac* did all he could to persuade *Hermanus* to go away with him under the temptation that he could obtain 1 Rd. a day and plenty of wine for a few days in cutting corn—and *Hermanus* has, during the last month, been guilty of neglect of work, and other faults, but finding that this did not cause me to send him away, he on Thursday last week severely beat one of my apprentice boys, a lad of 12 years old, who was at work in the same field, with him, declaring he did this to make me send him away. I was thus obliged to take him (with the boy as witness whose labor could be ill spared at this season) to the neighbouring Justice of the Peace Mr. Trescher, where on the man's promising good behaviour and to stay through the harvest, I thought proper to look over his transgression.

The man asking leave to go to Caledon to buy a cooking pot, I gave him that permission on his promise of returning the next day at 8 o'clock, he has not, however yet returned, nor his wife, leaving two of his children to be taken care of and supported by me during his absence.

A few months ago a Hottentot, whose name I do not now remember, came to offer himself to work.—I engaged him on the same terms as the others, and gave him a new spade and a hoe to work with in the garden. The man received a week's allowance of rice, coffee and sugar, and the second morning decamped, and the tools above mentioned have never been recovered.

Desirous of encouraging steady laborers in every possible way, I permitted a Hottentot of the name of *July Pontac* to occupy (rent free) with his family a substantial house on my estate, on condition that he should occasionally work for me, for which I would pay him, and that he should mend a small hole in the thatch for which I gave him string, and pointed out the reeds close to his door. During a whole year I never could obtain one day's work from him, nor would he cut a reed or mend the thatch: finding this, and that he was always prowling about with his gun and dogs I sent him away, and he has now located himself in a miserable hut upon the outspan ground, at the end of my estate, quite contrary to the rules of the country, and living without any honest means of obtaining a livelihood.

No one will deny that every member of a civilized society must contribute his portion, be he rich or poor, towards the support of that Government which protects his person and property.

Direct taxes are acknowledged to be the most honest and founded upon the best principles of taxation, and amongst these we must class the capitation tax of this Colony.

Every man who is able to work, can pay this tax if he chooses, and his not doing so is a direct fraud upon the public revenue.

Only a few days ago the provisional Field Cornet, of this District, declared to me, that many Hottentots and others have not paid this tax for years, and that when they are called upon to do so they plead poverty and inability to pay. It will be well for Government to cause strict and immediate enquiry into this circumstance, but so long as individuals can roam about at pleasure, without a fixed habitation or a written pass, the recovery of this tax will in many cases be impossible.

It is the same with the horses of the Hottentots, almost every one has one if not two horses or mares in his possession, yet in very few cases has the tax of one shilling, as established by law, been recovered from them:—Having no means of supporting their cattle, they often turn them loose upon the lands of others, and only last night at this time when the corn is ripe upon the field, I had the vexation to discover that a stray horse, (belonging to a liberated negro, of the name of *John*, who has at times worked for me), had been upon a promising summer crop during the night, and caused considerable injury.

I merely bring forward these circumstances, amongst a thousand others, in proof of the assertion that the three grand principles of law as above quoted, viz.—To live honestly, to hurt nobody, and to render to every one his due, are constantly violated by the Hottentots and lower orders in this Colony; and that until the beautiful principle of British Law, for the preservation of crime, by wholesome restrictions, is brought into full action, this will continue in an increasing ratio.

For my own part, I have given every encouragement by liberal and constant wages, punctual payment and kind treatment, to induce the Hottentot workmen in my neighbourhood to become honest and permanent laborers.—I have failed in my endeavours.

Let any Philanthropic individual from India or elsewhere, Religious Institutions or others, try and make the experiment

I here offer to give a favorable location to three or four Hottentot families on my estate, I will employ them on reasonable wages for such portions of the years as they may desire. I will give £12 a year towards the establishment of a school for the instruction of their children, and I shall hail the result, if favorable, with heartfelt satisfaction. I aim of no party, therefore if the South African Missionary, the London Missionary, the Wesley Missionary, or any other Society, wish to try the experiment, I will do all I can to assist them.

But surely no one, who takes the trouble to inform himself upon the subject, can doubt the necessity of a Vagrant Law. The very fact that 82 of the Hottentot farmers of the Kat River Settlement have signed a petition in favor of a Vagrant Law, would be enough to convince every impartial man that it was necessary; and I declare my conviction that if it is set aside, the advance of the Colony towards civilization, social order, and prosperity, will be stopped at once, and the energies of exertion and forethought sapped to the foundation.

Without a Vagrant Law we encourage idleness, hold out temptations to crime, and establish a system of bush-ranging throughout the Colony.

I will now refer to the writings of XX. XX. and "Indian Export," which have lately appeared in the pages of the Cape *Literary Gazette*, and I shall endeavour to show how easily any visitor from India may entertain fallacious ideas and opinions for want of local information.

As Scripture has been quoted by one of these writers, I earnestly recommend him to peruse and reflect upon the 2d and 3d verses of the 10th chaper of Ecclesiastes.

Mr. Scott, in his excellent commentary on these verses, remarks as follows:—*